

OPONENTSKÝ POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE:

Příloha k protokolu o státní magisterské zkoušce.

DIPLOMANT: STRÝČEK Jan**Obor: Herectví ALD****Oponent diplomové práce: MgA. Robert Smolík**

Jan Strýček se v závěru své práce zmiňuje o tom, že jsem to byl já, kdo ho navedl k tomu, zabývat se ve své práci loutkovým divadlem pro nedětského diváka. Ovšem Honza již nenapsal, že jsem ho hned varoval, že jeho práce bude krátká, protože bude hledat svým způsobem yettiho. Jan Strýček se do tohoto hledání vrhl s elánem Reinholda Messnera.

Práce je velice dobře logicky zformulovaná, napsaná přesným, ale čtivým jazykem. Diplomant pracuje s vědeckými kategoriemi, s hypotézou, výzkumem a interpretací faktů, což jsem u diplomantů DAMU zažil málokdy. Jeho definice toho, co vlastně zkoumá, tedy divadlo pro nedětského diváka, je pro mě velmi objevná a přesvědčivá. Zarazilo, že se autor rozhodl psát pouze o tvorbě tzv. kamenných divadel, ale při čtení obhajoby tohoto rozhodnutí jsem měl několikrát skoro slzu v oku, cituji: "... může (statutární divadlo) nastolovat ze své pozice témata, která se budou diskutovat a způsob, jakým se bude tvořit že jakožto divadlo *obecní* by mělo nabízet kulturní obsah pro celou obec." . Takže tomuto rozhodnutí rozumím a vlastně ho schvaluji.

Diplomant si však toto hledání výrazně ulehčil tím, že to, co ve skutečnosti zkoumá, je hlavně to, co si o tvorbě pro nedětského diváka myslí jednotlivá divadla a jak takovouto tvorbu prezentují. To jak zmiňované inscenace vypadají, jaký používají divadelní jazyk, jestli skutečně jsou pro nedětského diváka anebo jestli se u nich dá mluvit o loutkovém divadle, už diplomant neřešil. Toto zúžení pohledu na rovinu řekněme statistickou také považuji za největší slabinu celé práce.

Při rozhovorech s dramaturgy a režiséry se autor dozvěděl spoustu pravd, např.: "naším hlavním úkolem je připravovat děti do velkých divadel" a je škoda, že tyto pravdy nekonfrontoval se skutečným stavem inscenací a institucí. Takováto práce by ale, zřejmě nebyla v silách nejen diplomanta, ale asi ani v silách jakéhokoliv příčetného myslícího člověka. Protože právě v inscenacích pro nedospělého diváka se, myslím, nejvíce ukazuje mizérie současného českého loutkového divadla (samozřejmě, že i zde existují výjimky).

Práce Jana Strýčka je tedy hlavně prací, ohledávající terén a vybízející k dalšímu výzkumu. Možná se nějaký statečný masochista najde. Pokud by chtěl najít něco opravdu zajímavého, doporučuji tento výzkum ještě doplnit inscenacemi, které produkují činoherní scény pro dětského diváka. Tam by potom takovýto výzkumník našel to pravé nefalšované divadelní *kumštovno*.

Diplomant na závěr celý svůj výzkum zkonfrontuje s vlastní tvorbou, a to znovu velmi přesvědčivě a smysluplně. Práci d o p o r u č u j i k obhajobě.

Rád bych se diplomanta zeptal, jaké jsou jeho divácké zkušenosti se zkoumaným typem inscenací a jestli by z nich mohl vyvodit nějaká obecnější zjištění, která by se týkala divadelního jazyka a vůbec používané estetiky.

Návrh klasifikace A, B, C, D, E, F (bude doplněn v průběhu obhajoby):

Datum: 17.9. 2018

MgA. Robert Smolík

.....

p o d p i s